

Zamyšlení Darji Kocábové k výstavě *Necháme to plout s vodou*

(Celý text)

Zrození je šancí pobýt určený čas v tom nepochopitelně podivuhodném Vesmíru a na této planetě. Ale, bohužel, není zárukou na zdravý a bezproblémový, tak říkajíc, „šťastný“ život.

Naše úděly jsou rozličné, vždy s menšími či většími překážkami, ale někdy s tolika anebo s tak těžkými, až je to neúnosné bez pomoci druhých. A tehdy se rozhoduje o smyslu jednotlivých životů, těch, kteří nesou svůj kříž, své utrpení, i těch, kteří jim ho pomáhají nést.

Mluví se teď často o kvalitě života, ale domnívám se, že ta je dána nejen životním standardem a udržováním jakési „pohody“, ale v první řadě mírou odpovědnosti všech zúčastněných, jejich dobré vůle, trpělivosti, vzájemnosti a podpory tvořivosti.

Oproti němým tvářím, rostlinstvu, vodstvu, horstvům, hvězdám, které samy sebou jsou krásou nevídanou, zkrášlující naši planetu Zemi, stojí člověk- tvůrce, sám stvořený tajemným Tvůrcem. A tomu je dána důvěra a schopnost všechny ty divy přírody včetně sebe a svého nitra alespoň z částky zachytit, vyjádřit, ale často ještě umocnit a přetvořit. A je to potřeba silná, i když někdy v člověku spí nebo dřímá a čeká na podnět, který by otevřel ten průduch a začala se uvolňovat vrozená tvořivost člověka. Nejčastěji se tak děje, kdy ho zaplaví city, vyvolané údivem nad krásou, láskou, radostí, ale taky obavou, strachem, někdy i zlobou anebo zoufalým vzdorem.

Inspirace může přicházet jako dar z nebes, jindy stojí ta tvůrčí výpověď určité úsilí, ale vždy přináší uvolnění ze sebevyjádření, dokonce radost a vlastně malou naději, že jsem nežil marně, že jsem zanechal třeba jen nepatrnou stopu v srdci druhého člověka či stopu v prachu země jako dík za to částečné poznání, za okamžik radosti z daného života.

Autorka textu je psychoterapeutka a zakladatelka arteterapeutické subsekcce pod psychoterapeutickou sekcí J.E.Purkyně.